

Ferencz Győző

AZ EGYENLET BAL OLDALA

K. S.-nek és S. I.-nek; vagy inkább magammak

Nemhiába foglalkoztál magasabb matematikával,
hogy tovább tudd tökéletesíteni a szív rendellenességeit
diagnosztizáló digitális mérőeszközeidet,
pontosan felmérted, hogy visszafordítani nem lehet,
ezért hát megpróbáltad visszafelé átlépni azt az időt,
amit ifjúkori ritmuszavarában kihagyott a szíved.

Talán azt gondoltad, hogy mivel a végeredmény
itt mindig előre meg van adva,
ha te az ismeretlen helyes értékét keresed,
nem a szokványos módon kell megoldanod,
hanem visszafelé számolva,
a bal oldalon kell átalakítanod az egyenletet.

Ebben valószínűleg igazad volt, azonban,
őszintén megvallva, ritka találkozásainkból
nem tudtam extrapolálni, sőt, elképzelni sem tudtam,
mi minden fért a – hagyományos fogalmak szerint –
újra megtalált szerelem kívülről és távolról nézve
olyan igazságtalanul szűkre szabott, de ahogy
elfojthatatlan aggodalommal kellett látnom,
szinte rendellenesen felfokozott, kiszámíthatatlan
és szédítő gyorsasággal felélt idejébe.

Mindenfajta társaságok szóváltartója és szórakoztatója,
nyilván felettébb szellemesnek találtad,
hogy a szívspecialistával, miközben konyhájában
vacsorához készülődik, gyors szívroham végez.

Vagy inkább lassú. Egy hétig vívtad
ismerős közegedben, kórházi ágyon, a haláltusádat,
hogy végül ötvenkilencedik születésnapod előtt
egy nappal feladd. Feladd? Nem hiszek ilyesmben.
Ötvenkilencedik születésnapod előtt egy nappal
meghaltál, vagy még szárazabban, ötvenkilencedik
születésnapod előtt egy nappal haltál meg.

Annak sincs jelentése, hogy ez a tizenhetedik prímsszám,
ez nem új feladat, legfeljebb együtt induló életünkben
lehetett volna valami érzelmi töltése vagy többlete.
Lányod szerint akkor is úgy emlegettél, a legjobb barát,
amikor már soha nem kerestük egymást.
Azok voltunk, én is így gondoltam rád.

Ötvenkilenc, tizenhét, az elmúlás kezdetén az ifjúság,
amit nem újraélni, hanem, ha már a szerelem és szakítás,
a házasság és válás, aztán megint (vagy közben végig
lappangva, lobogva) a szerelem úgy alakult,
ahogy alakult, sokkal inkább kikerülni akartál.

Azt jelenti-e ez a kegyetlenül pontos időzítés,
ha mégis jelent valamit, hogy hiába minden, nem lehet,
a végeredmény felől sem lehet
visszaszámolni a bal oldalon az egyenletet?

Nádasdy Ádám

ÚJRA ITTHON

Amikor fölnéztem, jó messzire,
győzködtem magamat, hogy majd oda,
oda fog ívelni a röppálya, a drága;
de földet túrtam inkább, mint finom
szaglású disznó, erdei avart,
puha humuszt, szarvasgombát keresve.
Túrtam gusztustalan, energikus,
sertési ösztönnel, alkalmazott
szimatolással. Inkább föl se néztem.

Ám hiába, akkor is ott a táj,
a vasútállomás-bódé előtt
egymásra néz két megkopott kutya,
már meg se ugatnak. Néha az egyik
annyit mond félhangosan: buff, jelezve,
hogy szolgálatban vannak. Némi gúnnyal
körülnéz: itt akarok tisztaságot?

A temető tiszta, de nem fogad be,
öntözőkannás néni-szemeket
látok kibújni sírkövek között,
mint kisvárosi főutcán, mikor
meglibben egy-egy ablak függönye.

A posta nyitva van. Reklámmajom röhög.
Utánam mi marad? Gyászoltam eleget,
most könnyelmű vagyok. Lángoló főszerep?
Az kilobban hamar. Inkább tartós parázs.
Örök jövőben élek. Hátracsavarom
a fejem, hogy a mából lássak valamit:
harsogva üzeni, hogy nyitva van az ajtó,
hogy föl kell adnom már az értéklevelet,
jó messzire, oda, ahova nem megyek.

Imre Flóra

I. O. M.

napom holdam és csillagom
a fényes égbolt a szemed
derű gyöngédség irgalom
a lázakjárta völgy felett

ó nyájas domboknak ura
közel a földhöz itt az ég
hibiszkuszok bimbaira
leszálló színes semmiség

konvex konkáv felületek
örök coincidentia
égbolt domb összeillenek
az egynek két részhalmaza

nap hold csillag kéken ragyog
a legjobb és a legnagyobb

NATIVITÁS

(Santa Maria in Trastevere)

Viharos, kelletlen idő volt.
Zuhogott, egyre zuhogott;
a fémes, baljós, arany égbolt
háttérén farkas csillagok –
Kotorékba bújt, ami élt ott.

Valami kis fedél alá.
Istálló, barlang, mindegy is:
pásztorok, bolyongó család,
megzsúfolódva kémlelik
annak az éjnek hajnalát.

Aztán egyszer felsírt a gyermek.
Betekerték valami rongyba.
Az emberek várták a reggelt,
ki szitkozódva, ki szorongva.

Nyomasztó, fáradt éjszaka.
Valaki néha rászólt a kutyákra.
A szalma zizegett csak a
monoton fénylő félhomályba.

De az állatok felismerték:
mellé heverték nyújtózkodva,
élvezték nyugodt *jelenlétét*.

Mert a test, nos, az mindig tudja.

Tóth Krisztina

A TANÍTVÁNY

Mert minden rím! – ismétlem lelkesülten,
és hangokból szőtt háló a világ,
és e háló ott rezeg mindenütt, csak
füleljetek, ti legyetek a pók!

Hogy ő nem pók: ezt látom az arcán,
és hál' istennek nem hall hangokat,
gyűlöl viszont, hogy hétfőn tartom az órát,
kilenckor ő még aludni szokott.

Nézzétek, mondom, körben mennyi rím van!
Vegyük itt ezt az imádkozó csatot:
ha ez egy kéz, az az ablak az oltár.
A látvány mélyén mindig ott a vers.

Van, aki látja. Bámulnak a csatra,
ablakkeresztre néznek, jegyzetelnek.
(Kíváncsi volnék, mi kerül a füzetbe.)
Annál a lánynál soha nincs papír.

Mit keres itt? Kellek a kreditekhez?
Kék szeme van, már csak neki beszélek.
Mondom, minden szó hangjegy, és a vers
létünk dalához néma partitúra.

Na, ez így sok. Öt perc van csengetésig,
a szőke lány már diszkréten pakol.
Belelátom a fád médiamunkást,
telefonján a hangfájl most betelt.

Reggel, mesélem, a fürdőbe lépve
döglött kaszáspók feküdt a kövön,
és a járdán egy kifordult esernyő
megkésétt rím volt: elázott halott.

A lány nem érti. Tudom, hogy nem érti.
Szünetben aztán mégis odalép,
elé tolom a jelenléti ívet,
befejeztük mára a pókokat.

Azt mondja, várta, hogy majd én, hogy egyszer
megpillantja e titkos szálakat,
csak hogy a világ egyszerűbb. A rímet
mi vetítjük a dolgokba bele.

Felmarkolja a cuccát, de a sálban
megbotlik és a kezébe fogott
könyvtári Sorstalanság lapjai közül
egy régi sorsjegy a padlóra hull.